

af det samme strafbare forhold. I de her omhandlede tilfælde, hvor det aktiv, der ønskes konfiskeret, findes i Danmark, er den fremmede dom til konfiskation af disse aktiver således hverken fuldbyrdet eller under fuldbyrdelse.

Selv om de danske regler om strafferetlig jurisdiktionskompetence antages at give mulighed for retsforfølgning af forholdet i Danmark, må det desuden antages at være en forudsætning for opfyldelse af de konventionsmæssige forpligtelser, at de danske procesretlige regler giver rimelig sikkerhed for en effektiv retsforfølgning. De tilfælde, hvor Danmark vil modtage retsanmodning om konfiskation, må forventes ofte at angå situationer, hvor den tiltalte ikke er i Danmark og i almindelighed næppe vil kunne bringes til stede. Retsplejeloven giver kun i begrænset omfang mulighed for at afsige udeblivelsesdomme i straffesager, jf. § 934 og § 847. På denne baggrund må det formentlig antages, at de danske procesretlige regler ikke giver en tilstrækkelig sikker mulighed for effektiv retsforfølgning i de af konventionerne omfattede tilfælde. Gennemførelse af en straffesag i Danmark kan derfor næppe antages at være et reelt alternativ til fuldbyrdelse af den udenlandske afgørelse for Danmarks vedkommende.

Under alle omstændigheder forekommer det at være mest hensigtsmæssigt og naturligt, at retsanmodninger om konfiskation bedømmes som sager om fuldbyrdelse af fremmede staters afgørelser. Det er i god overensstemmelse med dansk tradition at være indstillet på at fuldbyrde fremmede staters domme, når fuldbyrdelse sker efter dansk ret. At påbegynde en ny selvstændig straffesag for at opnå det samme, forekommer unødigt besværligt og uhenigtsmæssigt. På denne baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at såvel hvidvaskkonventionens art. 13 som FN-konventionens art. 5, stk. 4, lægger op til en ændring af loven om international fuldbyrdelse af straf m.v., hvorved der skabes udtrykkelig hjemmel til at fuldbyrde fremmede staters afgørelser om konfiskation efter retsanmodning, fremsat i henhold til én af de nævnte konventioner.

3.2.5. Hvidvaskkonventionens *kapitel III* rummer herudover sammen med *kapitel IV* en række almindelige bestemmelser bl.a. om beskyttelse af tredjemands rettigheder og om proceduren for samarbejdet i henhold til konventionen, kravene til retsanmodningernes indhold og spørgsmålet om løsning af uoverensstemmelser i relation til konventionen.

Konventionens art. 32 indebærer, at den anmodende stat kan gøre imødekomme af en anmodning betinget af, at de oplysninger eller beviser, der gives til den begærende stat, ikke uden dens forudgående

samtykke anvendes eller overdrages af den begærende stats kompetente myndigheder til brug for anden efterforskning eller retsforfølgning end den, der er anført i anmodningen. Art. 32 sætter således efter omstændighederne grænser for, til hvilke myndigheder – også inden for den begærende stat – en myndighed, der har modtaget oplysninger i medfør af konventionen, må videregive disse oplysninger. Konventionen fraviger på dette punkt de almindeligt gældende danske regler om videregivelse af oplysninger til myndigheder, som har et sagligt behov for dem. Konventionen fraviger således reglerne i forvaltningslovens §§ 28 og 31, hvorefter en forvaltningsmyndighed, i det omfang den er berettiget til at videregive en oplysning, også er forpligtet til at gøre det på begæring af en anden forvaltningsmyndighed, hvis oplysningen er af betydning for myndighedens virksomhed eller en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

Ratifikationen af hvidvaskkonventionen vil efter omstændighederne indebære, at de danske regler om videregivelse af oplysninger fraviges i de tilfælde, hvor den anmodede stat stiller vilkår for videregivelse af oplysninger. Indgår en dansk myndighed ikke på et vilkår om forudgående samtykke fra den adspurgte stat, kan følgen være, at den adspurgte stat nægter at imødekomme anmodningen om videregivelse af de ønskede oplysninger.

Justitsministeriet har overvejet, om der burde fastsættes nærmere regler om danske myndigheders videregivelse af oplysninger til myndigheder i andre lande. Forvaltningslovens § 28 om videregivelse af fortrolige oplysninger til anden forvaltningsmyndighed angår kun videregivelse til anden dansk myndighed. Om videregivelse af fortrolige oplysninger kan finde sted til udenlandske myndigheder, afhænger af, om videregivelsen er berettiget, jf. straffelovens § 152 og § 152 e og forvaltningslovens § 27. Når regeringen har indgået en international overenskomst med fremmede stater, som bl.a. indebærer, at den danske stat er forpligtet til at videregive fortrolige oplysninger, har det i praksis hidtil været antaget, at videregivelse af fortrolige oplysninger til opfyldelse af den pågældende internationale forpligtelse ikke er uberettiget efter straffelovens bestemmelser om tavshedspligt.

Justitsministeriet har på denne baggrund ikke fundet, at der er behov for at fastsætte nærmere regler på dette område som led i ratifikationen af hvidvaskkonventionen. Justitsministeriet har endvidere ikke fundet grundlag for at anbefale, at man fra dansk side afgiver erklæring om, at anvendelse eller overdragelse af oplysninger m.v., som danske myndigheder videregiver i medfør af konventionen, til anden